

Καταβροχθίζω, *χάφτω* *ἐνιαχ.*: *Καλὸς μύλος εἶν' αὐτός, ἀλέθει καὶ κριθάρι, ὅλα τὰ χλουπίζει* Οἶα. *Ἡχλούπισε ὅλα τὰ λουκάνικα* Θήρ. Συνών. *γλουπάρω, κλαπακιάζω, κλαπουτίζω, χάφτω, χλαπακιάζω.*

γλούπισμα τό, Πόντ. (Οἶν.) *γλούπισμαν* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ματζούκ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — D. Oekonomides, *Lautlehre des Pont.*, 56 *γλούπιγμαν* Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — D. Oekonomides, *ἐνθ' ἄν. γλούπιμαν* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλουπίζω (I).

1) *Ἀποφλοιώσεις, ξεφλούδισμα* *ἐνθ' ἄν.* 2) *Ἐκδάρσεις, ξέγδαρμα* Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) β) *Μεταφ., ἀπογύμνωσις* τινος δι' ἀπάτης, *συνήθως* εἰς τὸ ἐμπόριον Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

γλουπιστής ὁ, Πόντ. (ἽΟφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλουπίζω (I).

Ὁ ἀποφλοιὼν, ἐκλεπίζων. β) *Μεταφ., ὁ ἐκμεταλλευόμενος χρηματικῶς ἢ ἄλλως* πῶς τοὺς ἄλλους: *Βαρέα γλουπιστῆς εἶσαι.*

γλουπιστός ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλουπίζω (I).

Ἐκλεπισμένος, ἀποφλοιωμένος *ἐνθ' ἄν.*: *Γλουπιστὰ δέντρα* (Κερασ.)

γλουποβύζα ἡ, ἽΗπ. (Παλάσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλουπος καὶ βυζί.

Αἶξ ἢ πρόβατον τοῦ ὁποίου οἱ μαστοὶ ὁμοιάζουν πρὸς *γλουπον*, πρὸς λαίμον φιάλης. Συνών. *καλαμοβύζα, ψωλοβύζα.*

γλουπος ὁ, Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Αὐλότοπ. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κοκκιν. Κόνιτς. Λάκκα Σούλ. Παλάσ. Πάργ. Πωγών. Χουλιάρ. κ.ά.) Θεσσ. Κέρκ. (Ἀργυράδ. Ἀφίον. Κάβ. Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ. κ.ά.) Παξ. — Γ. Βλαχογιάνν., *Μεγάλ. Χρον.*, 73 X. Χρηστοβασ., *Διήγ. Θεσσαλ.*, 10 — Λεξ. Βλαστ. 341 *γλουπους* ἽΗπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) *γλουπος* Ἑρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. *γλούπη* ἡ, Στερελλ. (Ἀχυρ.) *γλούπω* ἡ, ἽΗπ.

Ἐκ τοῦ Σλαβ. glupak.

1) Τὸ στόμα τοῦ λαϊμάργου, εἰς σημ. μεγεθ. Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Δωδών. Κουκούλ. Πάργ. Πωγών.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. Ἀφίον. Κάβ. Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Πῶς τρῶς ἔτσι; Τί γλουπος εἶν' αὐτός;* Ἀργυράδ. *Τήραξε γλουπο πὺν ἀνοίγει;* *Θὰ φάη κ' ἐμένανε αὐτόθ. Κλείσε, μωρέ, 'κεῖνο τὸ γλουπο!* αὐτόθ. *Δὲν εἶναι γιὰ τὸ γλουπο σου ἢ λεθρινάρα* (= τὸ μεγάλο λεθρίνι) Ἑρεικ. *Αὐτὸς πέρασε τὸ βιότ' 'ς τὸ γλουπο Πωγών.* Ἀφ' *ἔτι γλούπ' τ'ς κὶ τοῦ κατὰ γι τοῦ π'λλὶ ἢ γ'ρούνα* Ἀχυρ. β) *Συνεκδ., ὁ λαίμαργος* Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Αὐλότοπ. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κοκκιν. Κουκούλ. Πάργ. κ.ά.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. Ἀφίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ.): *Γλούπε, ὡς πότε θὰ τρῶς ἀκόμα Κοκκιν. Τέτοιο γλουπο καὶ τέτοια γρουσουζιά σὰ δοῦ Τάτση δὲ ματάειδα* Ἑρεικ. *Ἀξίζει τὸ γόπο νὰ δείξῃ τὸ γλουπο τοῦ καρένας καὶ νὰ τὸ φάη ὅλο τὸ ψάρι αὐτόθ. Τί γλουπος εἶν' αὐτός!* Κασσιόπ. 2) Ὁ οἰσοφάγος ἽΗπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Χουλιάρ. κ.ά.): *Νὰ σταθῇ 'ς τοῦ γλουπου* (νοεῖται ἢ τροφή

ἀρά) Ζαγόρ. 3) Ὁ στόμαχος Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Πάργ. Χουλιάρ. κ.ά.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. Ἀφίον. Καρουσ. Κασσιόπ. Σιν. Σπαρτερ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Οὔλου τοῦ βιότ' τό 'ρρ'ξί 'ς τοῦ γλουπου Χουλιάρ. Δὲν ἔχ' χουρτάσ' ἢ δ'κή σ' ἢ γλούπ' Ἀχυρ. Ἐχ' τρανὴ γλούπ' οὐ Γληγγόρ'ς* (ἤτοι τρώγει πολὺ) αὐτόθ. *Τοῦ ἄφηκε ὁ πατέρας τοῦ ἀτράνταχτη περιουσία κὶ αὐτὸς τὴν ἔρριξε 'ς τὸ γλουπο τοῦ Πάργ. || Παροιμ. Ὅποιος δὲν κυριεύει τὸ γλουπο τοῦ, δὲν κυριεύει καὶ τὴν κολοτρυνίδα τοῦ* (ἐκ τῶν παραπιπτόντων ἕνεκα τῆς λαίμαργίας των εἰς ἡθικά σφάλματα) Ἑρεικ. 4) Τὸ στόμιον παντὸς ἀγγείου ἢ ἄλλου ἀντικειμένου, ὡς φιάλης, ὑδρίας, ἀσκοῦ, φρέατος, κάννης τυφεκίου, βαρελίου κ.λ.π. Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Αὐλότοπ. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κόνιτς. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ. Πάργ.) Μακεδ. (Καστορ.) Κέρκ. (Ἀφίον. Κάβ. Καρουσ. Κασσιόπ. Σπαρτερ. κ.ά.) Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — X. Χρηστοβ., *ἐνθ' ἄν.*, 10 Γ. Βλαχογιάνν., *ἐνθ' ἄν.*, 73: *Δέσι καλὰ τοῦ γλουπου ἀπ' τοῦ κουζίν' (= ἀσκή) Καστορ. Τὰ σκάγια τὰ ρίχνουν 'ς τοῦ τ'φέξ' ἀπὸ τοῦ γλουπου Ζαγόρ. Χύθ'κὶ τοῦ κρασί, γιατί ἔτριχίτ' ἀσκή ἀπὸ τοῦ γλουπου αὐτόθ. Δέσι καλὰ τοῦ γλουπου τοῦ τουμαριού Λάκκα Σούλ. Δὲ μ' 'κάναν αὐτὰ τὰ παπούτσια, γιατί δὲν ἔχουν μιγάλο γλουπου Κουκούλ. Ἐπεσα χτές μὲ τὸ δουκαλέτο καὶ τοῦ τσάκισα τὸ γλουπο (δουκαλέτο = στενόλαιμος φιάλη). Ὁθων. Ὡς τὸ γλουπο τοῦ πηγαδιοῦ μας γένουσαι βραχλούδια (στὰ χεῖλη τοῦ πηγαδιοῦ μας φυτρώνουν πολυτρίχια) αὐτόθ. *Τὸ βάλανε μέσα 'ς τὸ σακκὶ καὶ δέσανε καὶ τὸ γλουπο τοῦ σακκιοῦ* Ἑρεικ. *Ἐδειχνε τὲς πατημασιές μὲ τὸ γλουπο τοῦ ντουφεκιοῦ X. Χρηστοβασ., ἐνθ' ἄν.*, 10. *Ἀνοιχτήτε, σύντροφοι! Πιάστε τὸ μάκρος τοῦ μονοπατιοῦ, τῶν τουφεκιῶν οἱ γλουποι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαριά στημένοι ἀπάνου 'ς τοὺς ἀρματωμένους Γ. Βλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.*, 73. || Φρ. *Μ' ἔχ' 'ς τὸ γλουπο* (νοεῖται τοῦ τουφεκιοῦ = μὲ καταδιώκει ὡς ἐχθρὸν τοῦ θανάσιμον) Κόνιτς. *Μ' ἔβαλι 'ς τοῦ γλουπου τοῦ ντουφεκιοῦ* (ταυτόσ. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰωάνν. Συνών. φρ. *Μ' ἔχει 'ς τὴν μπουκα τοῦ τουφεκιοῦ τοῦ κανονιοῦ, μ' ἔχει 'ς τὸν πρῶτο λύκο. Γύρ'σι οὐ θιγὸς μὲ τοῦ γλουπου ταπὶκ'πα* (ἐπὶ ραγδαίας βροχῆς) ἽΗπ. *Γλούπε τοῦ διαβόλου* (ἐπὶ λαίμαργου ἢ φαγόντος κάτι κρυφίως) ἽΗπ. || Αἰνιγμ. *Ἐνα ἀγγεῖο μὲ τὸ γλουπο κάτω γεμίζει, καὶ μὲ τὸ γλουπο πάνω ἀδειάζει* (τὸ φέσι) ἽΗπ.*

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλούπος* καὶ ὡς ἐπών. Κέρκ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κέρκ. (Καρουσ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. *Γλούπους* ὡς ἐπών. Θεσσ. (Λάρ.)

γλουποσκέπαρνο τό, *ἐνιαχ. γλουμποστσέπαρνο* Πελοπ. (Καρδαμ. Σαηδόν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γλουπος καὶ σκεπάρι.

Εἰδικὸν γλύφανον τῶν βαρελοποιῶν διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐσωτερικὴ κοίλανσις τῶν «δογῶν» τῶν βαρελίων.

γλούπωμα τό, ἽΗπ. *γλούπωμαν* Πόντ. *χλούπωμα* ἽΗπ. (Δερβίτσ. Πωγών.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλουπώνω.

Ἡ κατάποσις μετὰ βουλιμίας, λαίμαργως *ἐνθ' ἄν.*: *Μὴ συνηθίζῃς τὸ παιδί 'ς τὸ χλούπωμα* θὰ πνιγῇ Δερβίτσ. *Ἐκαμε ἓνα χλούπωμα τοῦ μπουρεκιοῦ, πὺν ἀπόρησα πὺν τό 'βαλε Πωγών.*

γλουπώνω ἽΗπ. Ἀντίπαξ. Ἑρεικ. ἽΗπ. (Ἀργυράδ. Ἰωάνν. Χουλιάρ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. *γλουπώνου* ἽΗπ. (Ζα-

γός. Κουκούλ. Λάκκα Σούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αίτωλ. Ἀχυρ.) *χλουπώνω* Ἡπ. (Ἀργυρόκ. Δερβίτσ. Πωγών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ ο ὕ π ο ς*.

1) Τρώγω με λαίμαργίαν, καταβροχθίζω ἐνθ' ἄν.: *Ἐπιασε κ' ἐγλούπωσε δύγμο πιάτα φακῇ κι ἀκόμα δὲν ἐχόρτασε* Ὁθων. *Ἐγλούπωσε ὅλες τσι πορδάλες (=κορόμηλα) αὐτόθ.* Καλὰ τὰ γλούπουσις τὰ κινάσια Ἡπ. (Ζαχόρ.) *Τὰ γλούπουσι οὐλα τὰ σταφύλια* Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) *Ἐγὼ χλουπώνω 'ς τὸ φαί, δὲν παίζω* Ἡπ. (Δερβίτσ.) *Πότε τὸ γλούπωσες τὸ τυρὶ κιόλας;* Ἡπ. (Ἀργυρόκ.) *Τὰ γλούπουσις κιόλας τὰ σῦκα* Ἡπ. (Κουκούλ.) 2) Ἐξαφανίζω, κλέπτω Ἡπ. Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Τὰ γλούπουσι τὰ λιπτά* Ἡπ. *Τοῦ γλούπουσι τοῦ σ'τάρ' τ' νύχτα κ' ἔφ'γι* Ἀχυρ. 3) Σκοπεύων πυροβολῶ διὰ τοῦ ὄπλου Ἡπ. (Χουλιαρ.) 4) Ἐκπαρθεύω κόρην Ἡπ. (Χουλιαρ.) *Συνών. διακορεύω, καλοὺπώνω, ξεπαρθενεύω, παλουκώνω, περνῶ, πουτσοῦρῶνω, πουτσωνῶ, σπάζω, τρεπῶ, χαλῶ.* β) Γενικῶς ἔρχομαι εἰς σεξουαλικὴν ἐπαφήν, *γαμῶ* Ἡπ. (Χουλιαρ.): *Τῇ γλούπωσε ὁ μασκαρᾶς.*

γλούσπη ἡ, Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κορινθ. Συκιά Κορινθ.) *γρούσπη* Πελοπν. (Ἡλ. Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. *γ λ ο ὕ ν η*, τύπ. τοῦ *λ ο ὕ ν η*, καὶ *λ ἄ σ π η*.

Ἰδύς, βορβορώδες ὕδωρ, λάσπη, λασπόνερον ἐνθ' ἄν.: *Τὸ ποτάμι πάει γλούσπη (Αἰγιάλ.) Τί νερό νὰ πιῇς, ἀφοῦ εἶναι γλούσπη;* αὐτόθ. *Ἐπесе 'ς τῇ γλούσπη ὁ δόλιος τσ' ἔγινε ἴσα με τὸ λαιμὸ Πελοπν. (Κορινθ.) Ἀσ' τὸ νερό νὰ ξαστερώσῃ, εἶναι γρούσπη Σουδεν. Τὸ κρασί εἶναι γρούσπη (ἀνάμεικτον με τρυγίαν) αὐτόθ.*

γλοῦτς Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Λέξ. πεποιημένη.

Πρὸς δῆλωσιν τοῦ παραγομένου ἤχου, ὅταν τις πλήττῃ διὰ τῶν ποδῶν τὸ ὕδωρ: *Νὰ κάμ' γλοῦτς τὰ πονδαράκια τ' τοῦ πιδί μ' 'ς τοῦ ριγῶ. Συνών. μ π λ ο ὕ τ ς μ π λ ο ὕ τ ς, π λ ο ὕ τ ς π λ ο ὕ τ ς.*

γλουφάρι τό, Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. κ.ά.) *γλουφάρι* Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ ο υ φ ὶ ς* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άρι. Ἀγκιστρον.

γλουφίτσωμα τό, Πόντ. *γλουφίτσωμαν* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ι τ σ ῶ ν ω*.

Ἡ κοίλανσις, ἡ δι' ἐκσκαφῆς ἐκβάθυνσις ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀβουτενεθέρ' τοῦ ξυλί' τὸ γλουφίτσωμα εὐκόλον ἔν' (αὐτοῦ τοῦ ξύλου ἡ κοίλανσις εἶναι εὐκόλος). Συνών. β α θ ο ὕ λ ω μ α, σ κ ἄ ψ ι μ ο.*

γλουφισώνω Πόντ. (Κοτύωρ.) *γλουφισώνω* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Παρατ. *ἐγλουφισώνω* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **γ λ ο υ φ ι τ σ ι*, ὅπου καὶ **γ λ ο υ φ ι τ ζ ι ν*. Βλ. Α. Παπαδόπ., Λεξ. Ποντ. διαλ. εἰς λ.

Καθιστῶ τι κοῖλον διὰ σκαφῆς, βαθύνω, κοιλαίνω, ἐνθ' ἄν.: *Γλουφισώνω τὴν γῆν Κοτύωρ.*

γλουφὸς ὁ, Ἐρεικ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

Τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἐξοχῆς τοῦ ἀγκίστρου, εἰς τὸ ὅποιον τίθεται τὸ δόλωμα τῶν ἰχθύων ἐνθ' ἄν.

γλούφωμα τό, Πόντ. *γλούφωμαν* Πόντ. (Κερασ.) *γλόφωμα* Πόντ. (Τραπ.) *γλόφωμαν* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

1) Κοίλανσις, ἐκβάθυνσις ἐνθ' ἄν. 2) Μέρος κοῖλον, κοίλωμα Πόντ. (Κερασ.): *Ἐκρύφθεν ἀπέσ' 'ς ἐνὸς δεντροῦ γλούφωμαν.*

γλουφώνω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) *γλοφώνω* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ **γ λ υ φ ὶ ς* <*γ λ υ φ ὶ ς*, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. *γ λ ὕ φ ω*. Πβ. D. Oekonomides, Lautlehre des Pont., 6.

Ἐκγλύφω, κοιλῶνω, ἐκσκάπτω τι διὰ τῶν δακτύλων, μηχανιδίου ἢ τοῦ στόματος (ἐπὶ ζώων), σχηματίζω κοίλωμα ἐνθ' ἄν.: *Γλουφώνει κουρία κ' ἐποῖκεν ἀτο φωλέαν (κουρία = κορμὸς δένδρου) Κερασ. Ἐγλόφωσα τὸ ξύλον καὶ ἐποῖκ' ἀτο ἄμον καί' Τραπ. Ὁ ποντικὸν ἐγλόφωσεν τὸ τουβάρ' αὐτόθ. Συνών. γ λ ο υ φ ι τ σ ῶ ν ω, γ λ ο υ φ ω τ ῖ ζ ω, κ α ν κ α λ ῖ ἰ ἄ ζ ω, κ ο υ φ ὶ ς, σ κ ἄ φ ω.*

γλουφώτης ἐπίθ. Πόντ. *γλοφώτιν* Πόντ. (Κερασ.) *γλοφώτ' Πόντ.* (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 169 κ.έξ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 140.

Γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλουφωτίζω Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) *γλοφωτίζω* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ ο υ φ ω τ ὶ ς*.

Γ λ ο υ φ ὶ ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Ὁ πεντικὸν ἐγλοφώτ' σεν τὸ ψωμῖν - τὸ τυρίν. Μέσ. κοιλαίνομαι ἐνθ' ἄν. Τ' ἀπίδ' ἐγέραςεν κ' ἐγλοφωτίεν (=ἐκουφάλισσε) Χαλδ.*

γλουφώτισμα τό, Πόντ. *γλουφώτισμαν* Πόντ. (Ἀμισ.) *γλοφώτισμαν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ω τ ῖ ζ ω*.

Ἡ δι' ἐκσκαφῆς κοίλανσις ξύλου, γῆς, ἄρτου, τυροῦ κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.

γλουφωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) *γλοφωτὸς* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Οὐδ. *γλουφωτὸν* Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) *γλοφωτὸν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ ο υ φ ὶ ς*.

Ὁ δι' ἐκσκαφῆς καθιστάμενος κοῖλος, *β α θ ο ὕ λ ὶ ς*.

γλυκά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σινώπ. Τράπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) *γλυκέα* Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Ἀπουλ. (Τσολλίν.) Σύμ. *γλυτσεά* Ἀπουλ. *γλυκιά* Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλάχ. Βάιγ. *γλυτσια* Κύπρ. *γλυτζιά* Κύπρ. *γυλκιά* Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίρρ. *γ λ υ κ ἄ*. Βλ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ., στ. 1831 (ἐκδ. Δ. Μαυροφρύδ., σ. 322) «περιλαμβάνει τοὺς γνησιῶς, γλυκὰ καταφιλεῖ τοὺς». Ὁ τύπ. *γ λ υ κ ἄ* καὶ εἰς Χρον. Μορ. Η 228 καὶ 2453 (ἐκδ. J. Schmitt), ὁ δὲ τύπ.

